

riffe Forhandlings Natur, at Saadant kan skee, og Ministeren maa jo have samme Ret som Medlemmerne; jeg skal ærlig tilstaae, at jeg skal være den Sidste til at gjøre Ophævelser over et stærkt Ord. Det er altsaa aldeles ikke Ordet, men den Tanke, der ligger til Grund for samme, som for mig er meget betænkelig. Denne Tanke angaaer et Spørgsmaal, som gaaer langt tilbage, og som ligesaa længe som jeg har haft Sæde i Thinget har meget væsentligt beskæftiget mig. Det er mangfoldige Gange i selve Folkethinget blevet udtalt mere eller mindre tydeligt, at Folkethingets Forhold til Finantsloven ikke blot bestaaer deri, at den først skal forelægges det, hvorefter da følger, at hele Detaillen nærmest maa finde sin Afgjørelse der, idet der ikke uden en fuldkommen Forstyrrelse i hele det constitutionelle System kan finde en Gjentagelse af Forhandlingen derom Sted eller rippes op deri igjen, men at der tillige af denne Folkethingets særlige Stilling fulgte, at naar Finantsloven var færdig i Folkethinget, var den dermed i det Hele færdig. Jeg siger ikke, at dette er fremgaaet af noget Votum af Folkethinget, men kun, at denne Anskuelse er med rene, tørre Ord mangfoldige Gange og i en lang Række af Aar der bleven gjort gjældende, og jeg har mere end een Gang og allerede langt tilbage i Tiden udtalt min dybe Beslagelse over, at det selv om det aldrig saaledes er bleven udtalt fra Ministerbordet, dog i Praxis har viist sig, at naar Noget ikke var opnaaet ved Bøttingen i Folkethinget, selv om det var et af Ministeriet med al mulig Iver forfægtet Forslag, der var faldet, og selv om det var faldet med kun et Par Stemmers Overvægt, saa var ethvert Forsøg paa at faae et saadant Spørgsmaal paany drøftet i Landstinget, og paa, hvis Ministeriets Anskuelse der fandt den Understøttelse, det manglede, at sende det tilbage til Folkethinget, forgjæves. Det er en Maade, hvorpaa Landstingets hele Stilling forrykkes, især naar dertil kommer den enorme Udvidelse, som heller aldrig theoretisk er bleven indrommet, men praktisk er gennemført, nemlig, at hvad der gjælder om Finantsloven, det samme gjælder ogsaa om de saakaldte finantfielle Love, hvad der er

Skyld i, at Landstinget nu i lang Tid har siddet ørkesløst og ledigt, paa samme Tid som Folkethinget har været overløst med Arbejde. Naar da Finantsloven kommer ind her, og det udtales fra Ministerbordet — og jeg skal nu ikke urgere Ordet, men haaber, at den ærede Finantsminister vil være enig i, at jeg rammer hans Tanke — at det er en sær alvorlig og betænkelig Sag at røre ved Finantsloven, fordi det nærmest vilde være Noget, der lignede en Conflict, som maatte føre til meget alvorlige Forholdsregler enten for Ministeriets eget Vedkommende eller med Hensyn til Anvendelse af den kongelige Oplosningsret, saa siger jeg, at derved er i grunden enhver alvorlig Forhandling om Finantsloven i Landstinget gjort ørkesløs. Det er ikke en Conflict, naar Landstinget rører ved Finantsloven; det er ikke en Conflict, naar Ministeriet her søger at fremkalde fornyet Overveelse og en fornyet Udsigt til at sætte igjennem, hvad det anseer for rigtig, men det er en regelmæssig Anvendelse af vort constitutionelle System; det er det, og alene det, som giver Lokammersystemet nogen Berettigelse. Det falder mig ikke ind at drage i Tvivl, at Ministeriet er berettiget til at fordele Arbejdet mellem de to Thing, som det vil; det falder ikke mig, ligesaa lidt som den ærede Landstingsmand, der nys havde Ordet (Madvig), ind at ville paanøde Ministeriet den Understøttelse, man mulig — og det gjælder ogsaa om den Sag, min ærede Nabo (Krieger) lod ligge hen — af principielle Grunde kunde være tilbøielig til at yde det i Spørgsmaal, der ere langt vigtigere end de enkelte Pengesummer, hvortil de knytte sig. I begge Henseender har Ministeriet at gjøre, hvad det vil, men vi kunne ikke tilstede, at det bliver anerkjendt — det er galt nok, at det er praktisk etableret — at en regelmæssig Deeltagelse, selv i det beskedneste Maal, i Finantslovens Behandling i Birkeligheden i den Grad ligger udenfor Landstingets Opgave, at det, hvis det gjør, hvad der efter min Mening er dets Migt, vil være — jeg vil bruge milde Ord — en meget betænkelig Sag. Naar jeg huster tilbage paa den umaadelige Bægt, man haade fra den ene og den anden